За Самостійну Соборну Українську Державу!

Свобода Народам! Свобода Людині!

ДОЗБРОЇ

ВИДАЄ ПОЛІТИЧНИЙ ВІДДІЛ УПА.

Рік І. липень 1943 р. Ч. І.

ЗА ЩО БОРЕТЬСЯ УПА

Політична боротьба українського народу за Українську Державу увійшла в нову фазу. На це склалися ріст внутрішньої сили українського народу і зовнішня політична обстановка. Виявом цієї організованої боротьби є Українська Повстанча Армія (УПА).

УПА, обороняючи український народ перед терором окупантів, творить збройну силу, яка закріпить здобутки Української Національної Революції, та перетворившись в Українську Народну Армію, стане на захист УССД перед зовнішними ворогами.

УПА — це збройна сила українського народу; боротися в рядах УПА — це почесний обов'язок кожного громадянина України.

УПА бореться:

За Самостійну Соборну Українську Державу на українській землі.

За новий справедливий лад і порядок в Україні без панів, поміщиків, капіталістів та большевицьких комісарів.

За новий справедливий міжнародний лад і порядок в світі, побудований на пошануванні прав кожного народу та його незалежний всестосторонній розвиток у власних державних формах.

Проти німецького та московського імперіалістичних наїзників, що змагають до поневолення та знищення українського народу

Проти імперіалізмів, як джерела воєн і поневолення народів.

Большевицьких парашутистів УПА вважає за передовий загін московських імперіалістів і поборює їх нарівні з німецькими грабункорими бандами.

УКРАЇНСЬКА ПОВСТАНЧА АРМІЯ

„Шлях звільнення кожної нації густо кропиться кров'ю... Кров, пролита для цієї величної мети, не засихає. Тепло її все теплим буде в душі нації. Все відограватиме ролю непокоючого, тривожного ферменту, що нагадує про нескінчене та кличе на продовження розпочатого".

С. Петлюра.

До зброї!

Такий клич наших днів і такий сенс їх. Якщо здійснимо його, перемога буде за нами. З предка-віку ми були воїнами, в огні запеклих змагань народилась Українська Держава, в огні росла, виросла й упала, в тому ж огні їй і воскреснути. Тільки в ньому спаде з нас і спалахне безслідно бурлацьке лахміття й торби, тільки в ньому народимося знову як володарі й будівничі.

Ми ніколи не забували, що основна барва життя — барва крові, й не на вітер говорили ми від перших днів про зброю та боротьбу. Не шукали, й сьогодні не шукаємо спасіння десь поза нами: ні на небі, ні на землі. Знаємо, що воно в нас самих, у наших руках, у зброї, що ті руки держать, у нашій волі, що рукам тим наказує. Визнаємо силу, боремось силою, і за силу. Не спостерігаємо подій, а творимо їх. Робимо це з допомогою різних засобів. Сьогодні ж немає і не може бути для цього іншого й кращого засобу, як збройна сила. Ми свідомі того, що не спасе нас великодушність імперіалістів, бо в гієн і шакалів її ніколи не було й не буде, але знаємо дуже добре й те, що **не визволить нас сама ідея, хай** вона свята — найсвятіша, **якщо не дамо їй тіла та крові життя.** А тілом і кровю її мусить стати сьогодні тіло та кров кожного здорового й чесного українця — **українське військо.**

Крок націй, що є або хочуть стати державними — **це** маршовий **крок** військових колон, а не дитяче дріботіння, чи безумний льот стрімголов дикої отари Тільки з цього залізного ритму народжувались **держави.** Тільки з нього народиться Українська Держава.

Яке ж військо, така й нація. Військо — **найдосконаліше дзеркало нації** У ньому вона оглядає себе, могутня або **немічна дозріла до державного чину або недозріла. Усі чесноти її сяють у ньому, усі хиби затьмарюють його.**

Ми вибрали шлях збройної боротьби і з нього не зійдемо. Бо шумлять над нами і кличуть до зброї нас невидимо переможні стяги с під Жовтих Вод і Конотопу, бо попіл спалених немовлят тисне нам у грудях і не дає дихати бо кров постріляних і порубаних кличе нас до помсти.

Нащадки не закинуть нам, що Українську Державу ми будували тільки в мріях і на папері.

Не обманути нас сьогодні забріханим і облесливим імперіалістичним агентам. Не послухають українські маси їхніх „щирих та дружніх" порад, що нам не час творити національну армію, що місце чесного борця під інтернаціональним стягом. Під ноги берем такі стяги! Досить випили „з московської чаші московської отрути" наші діди й прадіди, досить згинуло та ще й сьогодні гине наших братів по обох боках фронту, чи в полоні. Місце чесного та здорового українця тільки під національним українським стягом в лавах українського війська! Українська кров літиметься тільки в ім'я Української Держави, і ні одна її крапля не впаде для інтересів Берліну чи Москви!

Імперіалістичні хижаки знають, що незабаром доведеться притупитись їхнім кігтям, і тому так лютують. Наче смертельна примара стоїть перед їхніми залитими жиром очима, загроза українського війська. Вони свідомі того, що воно буде повне молодечої віри й завзяття, що вмітиме до краю ненавидіти до краю змагатись, і тому з такою тривогою оглядаються на свої „переможні" армії, знеможені та зневірені, готові швидше до втечі, як до бою. Чи переможуть вони і цей раз? Ворог запитує себе і боїться відповісти. Українське військо дасть йому цю відповідь. Творімо ж його! Як найкращого оборонця і захисника українського народу в ці трагічні дні, що їх він переживає, як одиноко правильний засіб для осягнення державного ідеалу, як Тіло і Кров для Ідеї, як найдосконаліше дзеркало нації, як джерело героїчних чеснот нового українця, як Майбутнє і Силу Української Держави.

У наступі

Рання весна 1943 року буде записана в історії України незатертими буквами, бо тієї весни український народ вступив на новий шлях боротьби з наїзниками. Тієї весни скриту революційну боротьбу перемінив він на збройну, ідею перевів у чин. Тієї ж весни створилась Українська Повстанча Армія, що є виразником найвищих змагань нації, її силою, захистом та оборонцем. УПА приступила зразу до діла. Формуючись і зростаючи з дня на день, з години на годину. УПА своїми діями охоплює вже сьогодні більшу частину українських земель. Скрізь по наших землях твориться поодинокі фронти боротьби з наїзником. Головні вороги — це большевицькі партизани та німці. Третій противник—це польські банди, що являються представниками польського імперіалізму на українських землях або, що найчастіше буває служать одночасно і німцям і большевикам.

Червона саранча намагається залити Україну

Ненажерливі московські імперіалісти, що з давних давен привикли вважати Україну невичерпальним джерелом хліба і різних багацтв, за всяку ціну намагаються задержати її при собі. Тому не зважаючи на те, що фронт з німцями не виглядає надто блискуче, створили вони на північних українських землях свою партизанку, що є другим фронтом протинімецьким і протиукраїнським. Червоні партизани зблизька -- це банди грабіжників і бездомних світових бурлак. Цілу ту збиранину очолюють большевицькі старшини, що їх разом зі зброєю скидають червоні з літаків.

З большевицькою партизанкою, що має свої осередки головно по польських колоніях головно в Пінщині (р-он Морочно, подекуди в Сарненщині, Костопільщині, Ковельщині й Берестейщині, УПА в повні витримує фронт. Недавно ще большевики тісно співпрацювали з ляхами, а останні два місяці в наслідок непорозумінь між СССР і польським "урядом", відносини між цими двома спільниками загострились. Були випадки, що большевики били поляків як це було в с, Заморочене 27. IV. ц. р. в Чайкові, 3. V. підчас польської маніфестації, з нагоди „3-го мая". Большевицькі партизани не проявляють тепер великої активності. Бувають серед них частини дуже зле забезпечені в зброю та харчі до того ж весною здесяткував їх тиф. Уникають боїв з УПА. І, що підлабузнитись до нас нерідко використовують національні кличі, а декол демонстративно усувають зі своїх рядів жидів і поляків. Їхні частини подають себе за „оборонців народу", гнобленого німцями, але ці „оборонці" одночасно грабують населення ще краще, як самі німці, с. Жильжа Берестовець, Корчин, Глажова в Костопільщині). і так само, як вони палять і мордують українське населення (с, Губків Костопільщина).

Безпощадно б'ємо московських імперіалістів

Безумовно УПА ні на хвилину не забуває, що московський імперіаліст,чи то він виступає в ролі кровожадного енкаведиста, чи бунім то дружнього червоного партизана, є й буде завжди непримиренним ворогом усіх поневолених народів, в тому числі й нашим. І УПА б'є його при кожній нагоді.

І так в Людвипільщині (Костопільська округа) розбито 5 V. ц. р. дві банди большевицько-польських партизан, (одну з них очолював якийсь Володя Попов). Здобуто фуру награбованого майна, коні та зброю. На другій банді здобуто 5 коней з сідлами, вбито 15 партизан, власних втрат жодних.

6. V. На переправі в Більчаках розігнано польську банду.

Одночасно справедлива рука УПА карає всіх прислужників імперіалістів 9. V. знищено центр большевицької розвідки в Плотичному, (Костопільщина). Половлено й повбивано всіх большевицьких агентів. Такого самого кінця діждались агентурні большевицькі гнізда в Сарненщині, що містились у польських колоніях. Така сама доля чекає всіх поляків на українських землях що служать большевицькому, німецькому, чи польському імперіалізмам. Будувати Польщу хай їдуть на польські корінні землі, бо тут зможуть тільки приспішити свою ганебну смерть.

Німецька орда палить села й мордує людей

Другий наїзник німці, що вже два роки грабують і нищать Україну, своїм поступованням в Україні записалися на віки в історії світа, як нові варвари й рафіновані садисти, що рівних їм історія не знає. Своїми дикими грабунками кожної найдрібнішої речі з майна українського селянина, паленням і зрівнюванням з землею цілих осель і звірським мордуванням безборонного населення — приносять вони вічну ганьбу землі, що на ній зросли, та тій культурі на якій виховались. Їхню „вищу" культуру, оглядає українське село кожного дня й належно її оцінює. Як жеж виглядає „опіка та співпраця" німців з українським народом. У терени, опановані нашим повстанським рухом, стараються німці насадити свої відділи, зложені з жандармерії, чужонаціональних силою звербованих військових формацій та паразитів суспільства різних національностей, в першу чергу поляків. Головне завдання поставлене німцями цим відділам — це терором приневолити населення до послуху й покаяння та опанувати терен під господарчим оглядом. Методи розправ із українським населенням вказані їм німцями, жахливі: масовий грабунок майна, палення сіл мордування неповинного населення, включно зі старцями й немовлятами. Новітні німецькі варвари двома способами „втихомирюють" українське населення, а саме: — налітає на село кілька (від 2-6) літаків, перед сходом сонця, коли ще люди сплять й скидає протягом 2-3-ох годин 60 80 бомб, що сильно нищать забудування. Крім бомб стріляють ще літуни з кулеметів по людях, що тікають із села, а запальними кулями запалюють будинки. Другий спосіб, це дикунські наїзди німецької жандармерії разом з польськими бандитами, одягненими в німецькі мундири, на спокійні села, й ганебне мордування всіх, кого попало, палення дощенту сіл, очевидячки, пограбувавши з них усе майно, що його покинули мешканці. Підчас таких наїздів паде багато жертв, бо дикуни Західньої Европи не милують навіть такого наївного дядька, що годує їх хлібом і молоком. (Карпо Овдійчук с. Дюксин, Костопільщина Б. VI. ц. р.). Населення поголовно тікає з сіл і ховається, де хто може. Селяни організують самооборону й дуже часто відбивають ці дикі наїзди.

Кров за кров

УПА зі свого боку, ліквідує цілі німецькі відділи, що йдуть грабувати або з награбованим майном вертаються до своїх осередків. Дня 21. V. в Сарненщині група УПА з засідки знищила цілковито відділ німців в числі 26 людей. Здобуто 2 кулемети, 6 маш. пістолів, 18 крісів і 7 пістолів.

Чим ми сильні

(Оповідання повстанця.)

Ви не думайте, друзі, що перемога в боротьбі залежить тільки від кількості та якості модерної зброї. Безперечно, без зброї не можна провадити й виграти війни, але й без сили духа, посвяти й віри в те, що справа, за яку боремося свята — також не можна перемогти.

Розкажу вам про один бій, якого учасником був я сам, і який є доказом, що сила духа а фронті має дуже велике значення.

Це було на початках збройних виступів УПА. Весна саме ставила свої перші кроки на поліській землі. Сніг зникав за кожним подувом теплого вітру, а весняні квіти з трудом пробивали своїми барвистими головками наців замерзлу ще земну кору. Розвивались дерева, а в повітрі почували дзвеніти пташині хори. Ви ж пам'ятаєте березень сього року?

От одного березневого дня наш невеличкий повстанчий відділ розташувався в немалому селі над рікою Случ. Була неділя. Мешканці села приняли нас дуже радо, гостили й поводились з нами, як з рідними дітьми. День заповідався дуже гарний. Провесна, в цілій своїй красі й величі панувала вже над долиною Случа. Відділ виставив стійки та розійшовся по хатах. Настрій у всіх прекрасний. Чому ж йому не буть? Хлопці здорові, молоді, життерадісні. Стільки й розмови, що про бої, засідки, здобуту зброю. Вони ж з таким запалом ішли в ряди УПА. Тут здійснились їхні мрії. Он сімнадцятилітній друзяка як гордо несе голову він не аби хто, він український повстанець. Саме слово скільки говорить, а дійсність? Та що там, мовляв, ти не повстанець, так ти..... взагалі нішо. А тут ще весна, і люди, і дівчата ... На серці в кожного, як на Великдень.

Біля полудня доносить наша розвідка, що від Костополя, Березного й Межиріччя наступає на нас німецька орда. Коло вісімдесят авт нагружених узброєними по зуби німаками. Хлопці вискочили з хат. У руках зброя, що в кого — кріс, льохтяр, фінка, гранати, пагони. Ясно, ми мусимо прийняти бій. Хлопцям очі горять, вже хочуть іти так, і видно зразу, що то козацькі внуки. Паде короткий, рішучий наказ

Того ж дня на Рівенщині між Радехівкою і Старожуковом, відділ УПА зробив засідку на німецько-польську поліцію, що приїхала палити села. Вбито 27 поляків і німців, 10 ранено. Здобуто хуру з кіньми та один кулемет.

Підчас дій УПА в старожуківських ліеах, під кінець травня, дійшло до завзятого бою з німцями й СД (в числі 200 людей), які їздили в околичні села на грабунки. Який гарячий був бій, можна судити з такого моменту: раненого повстанця окружили німці, а він останками сил кинув між них гранату, вбиваючи кількох на місці. Молодого героя німці добили. Тут же впало 6 німців, кількість ранених невідома.

5. VI. на 70 німців зробила наскок наша боївка в с. Дюксин. Убито 12 німців, ранені були теж (невідомо скільки).

Між Берестовцем і колонією Уцекай (Костопільщина) наскочив відділ УПА, 12. VI, на дві чоти німців і польської поліції, що верталися у Костопіль. Знищено 2 авта, убито 7 німців, 15 поляків і 5 німців ранено.

Подібними, як на Поліссі, способами наводять німці „новоевропейський лад і порядок" і на Волині й подібно ж палять і мордують населення дикими наїздами та нальотами. УПА ні на хвилину не лишається їхнім довжником. Наїзд німоти на с. Підберезяя (Горохівщина) 15. IV. місцева боївка відбила. Коли над вечір прибула німцям допомога (150 людей, зав'язався бій, у якому впало 15 німців, а 6 ранено. Здобуто 2 кулемети, кілька крісів, з нашого боку втрат жодних. Німці все ж таки на другий день запалили з літака 4 села в околиці; жертв в людях не було.

Дня 17. IV. в містечко Локачі (Горохівщина) прийшли в білий день наші повстанці й окружили будинок Районової Управи. Німці, що були там, стали втікати, частину їх вбито. Повстанці здобули 2 авта й захопили в полон одного німця.

На Володимирщині спалено майже всі держгоспи, що були пристановищем поляків і німецьких агентів. 21. IV. повстанці здобули збіжевий магазин в Туриничах (Володимирщина) де перейшло підчас цієї акції, на нашу сторону 14 узброєних українців зі Сходу, що сторожили цей магазин.

У тій же окрузі дня 22. IV. наскочив відділ УПА на німців біля фільварку Галинівка, щоб відбити зловленого зв'язкового. У бою впало 19 німців.

28. IV. група повстанців зустрілася в с. Мочулки (Турійський р-он Володимирщина) з німцями (40 підвід). І одні і другі їхали на тартак по дошки. Дійшло до бою біля могилок у Мочулках. Вислід: 12 німців убитих, невідома

командира. Займаємо становища й чекаємо.

Першими почали німці. Зразу сипнули страшенним вогнем. Мабуть хотіли залякати нас і зробити замішання в наших рядах, але на вогонь ми відповіли вогнем і, як вислід нашої вальби, з лівого рова, де залягли німаки, пронеслись жахливі передсмертні зойки. Затихло, та не на довго. Німцям надходить підмога. Знову відкривають пекельний вогонь на цілій лінії. Ми відповідаємо. З наших становищ видно що німаки, мабуть, пяні, бо погано бережуться й стріляють, зовсім не цілячи. Ще надходить відділ СС-ів, і знову те саме. Починають стріляти з гарматок і мінометів. У нас усі живі, аж дивно.

Тимчасом інша група німаків починає палити село. У селі вив'язується вуличний бій. Паде ранений наш сотенний, паде ще кілька друзів. Хлопці, побачивши це, оскаженіли. „За сотенного! Слава! Слава! Геть зайдів!" І лавою прут прямо на німців, не дивлячись, що в них гармати, бомбомети. Командир ледве вперже очайдухів.

Три години боровсь наш відділ і відбив аж чотири ворожі наступи.

Коли надійшла ніч, німці повскакували на авта й під обстрілом наших кулеметів повною парою вікли в Костопіль. Забрали з собою тільки ранених, а 68 убитих і 5 спалених авт лишили на побоєвищі. От бачите хто виграє.

Вони втратили — стільки людей, стільки амуніції й нам нічого не зробили. А в них жеж вісімдесят машин, гарматки, міно-мети вони вояки, а ми—горстка нас і з будь-якою зброєю. Та в нас діло інше. Ми в бій ідемо із старими, часто несправними крісами, та з великою ідеєю в душі. Ми йдемо в бій, щоб визволити з неволі рідний нарід щоб самим панувати на своїй землі. Нам наказує боротись любов до рідного батька й брата, землі й хати і ця любов дає нам силу духа. Що з того, що в німців велика фізична сила, але немає в них внутрішньої сили, що помогла б їм перемагати. Бо не лицарі вони, що боронять рідну землю, а грабіжники й злодії, що прийшли до нас забрати наше. Сильні духом, їх таки зброєю побємо їх. Чи не так друзі?

кількість ранених, решта втікла, Підмогу німцям, що надійшла в с. Затурець, зустріла така сама доля. По нашому боці жертв не було.

У Крем'янеччині частини УПА особливо даються в знаки німецьким зайдам. Один бій біля с. Стіжка 9. V. говорить, як не можна краще, про нездарність і безрадність німців при зустрічі з УПА, не зважаючи на перевагу модерної німецької зброї. Спаливши село, верталися німці з пограбованим майном на двох автах і танкетці. Повстанці зробили засідку. Зчинився бій. З Крем'янця приїхала заалярмована німцями допомога. Вислід бою був для німців більше як сумний. Спалено 8 машин, убито біля 60-ти німців, 30 ранено.

І так скрізь, де діє УПА. Гинуть німецькі й большевицькі зайди з українських рук від старої відкопаної, чи здобутої, їхньої власної кулі. Гинуть їхні прислужники — поляки. Це ще тільки початок. Це тільки піднімається народ, а що буде зі всіма зайдами, як розгориться повстанням ціла Україна? Бо досить вже мук і знущань, досить неволі й чужого панування. Україна хоче жити самостійним життям, український народ хоче волі й у здобуванні цієї волі не стане він, доки не осягне її, — доки останнього займанця не проковтне український чорнозем.

Наради у Вашингтоні і проблема Японії

Негайно після того, як союзники заняли північну Африку, англійський премієр Черчіль виїхав до Америки на наради з президентом Рузвелтом. Пропаганда держав Осі підкреслила з того приводу розбіжність думок, між Черчілем та Рузвелтом, що до стратегічних планів війни з державами Осі в майбутньому. Черчіль наче б то, стоїть за повалення европейської твердині Гітлера, а Рузвелт — за наступ на Японію. Як ту справу вирішено — це таємниця. Одначе певне те, що обидва найсильніші представники союзного табору, обдумували план дальшої війни проти всіх держав Осі. З досі виданих офіціальних комунікатів виходить, що наступ союзників розвиватиметься, як проти европейської твердині — Гітлера, так проти Японії одночасно.

Розгляньмо ж тепер загально міжконтинентальні стратегічні плани держав Осі, а також постараймося відповісти на питання, чому саме тепер справа Японії набрала такої ваги, на скільки Японія вплинула на дальший хід війни і з'ясуймо питання поневолених народів. Після чотирьохрічної війни з созниками, держави Осі видвигнули загальний план повалення союзників. Він приблизно має виглядати так: Роммель має здобути африканським наступом Суез, у той же час наступом на південному фронті в Україні німці повинні були пройти Кавказ, а в дальшому ході військових дій частини Роммеля мали з'єднатись з кавказькими відділами на теренах близького Сходу. Цим першим етапом боротьби держави Осі гадали осягнути північні африканські терени, опанувати близький Схід і здобути арабський світ для дальших дій проти англійських колоніальних володінь. Тоді б Туреччина впала жертвою співпраці з державами Осі. Осягнувши цей стратегічний етап, держави Осі планували похід на Індію, щоб там з'єднатися з японськими сухопутніми силами. Таким чином мала бути розвалена англійська імперія. Що німці поважно думали про такі плани, свідчать факти, а саме: держави Осі визнали незалежність арабського та індійського народів і їхні священні права на власну державність (принаймі в пропаганді). Вони тримали в себе як арабських, так, і індійських націоналістичних провідників. Мусоліні отримав навіть святий меч оборонця арабського світу. Таке завдання мала виконати европейська частина держав Осі. Японія повинна була закріпити вже досі заняті терени в Азії, розбивши Китай, а на морях, крім занятих вже островів, опанувати Австралію. Коли б держави Осі виконали цей план, то досягли б основних передумов перемоги над англо-американським блоком. Одначе ненадійна програна Німеччини на Сході, а опис-

ля в Африці, перекреслила державам Осі їхній план походу на Індії раз на завжди. За те в той самий час японська стратегія осягнула нечувані в новітній історії воєн успіхи. Японія заняла величезні простори Китаю аж по західню Індію включно. Крім того, здобула величезні обшари островів. Порівнюючи дотеперішні успіхи німецького блоку в Европі з японськими, треба ствердити, що Німеччина за скоро заломалася здавши Японію на її власні сили. Німеччина сьогодні замкнута в европейських теренах і в міжконтинентальній стратегічній грі не являє собою поважного конкурента. Її суперник в европейських теренах СССР і ним тільки може цікавитись її стратегія. Положення Японії краще. У першу чергу вона усунула своїх противників далеко до материка, а це факт першорядного значення. Японський промисел і взагалі економіка може цілком вільно і спокійно працювати для фронту, без загрози з повітря чи моря. Німеччина таких можливостей не має. Далі, Японія здобула величезну територію, а з нею невичерпальні надземні й підземі багацтва. Для воєнної господарки це факт дуже великої ваги. З того ясно, що Японія без порівняння краще забезпечила свою воєнну економіку, ніж Німеччина. Сюди входить ще й політичний момент: підчас свого успішного наступу, Японія приступила до вирішення справи поневолених народів. Проголосила повну державну суверенність Філіпінам, а Яві та іншим островам дала широку автономію, як передумову державної самостійності. Безсумнівно, що до всіх цих самостійностей та автономій можна мати великі застереження, але виходячи з політичної точки зору, слід ствердити, що японська політика хоче закріпитись на здобутих теренах, і тому розвязує справу поневолених народів вже підчас війни. У цьому японська дипломатія проявила далеко більшу гнучкість, ніж німецька.

Та все таки обидва ці імперіалізми дійсно прямують до тієї ж самої цілі і нічим один від одного не краці, хоч вживають хвилево в політиці у відношенні до поневолених народів різні тактичні маневри. Хоч і які великі японські успіхи, все таки остаточної цілі японці не осягнули. Не зуміли вирватись з союзного окруження. Одначе в загальному, японський імперіалізм вростає і закріплюється на занятих теренах. Японія наспіх розбудовує воєнну господарку, щоб бути готовою на всякі несподіванки. Виникає цікаве відношення: чим довше союзники будуть зволікати з наступом на Японію, тим сильніше вона закріпиться на занятих просторах.

Саме з тих причин на нарадах Черчіля й Рузвелта у Вашінгтоні справу Японії окремо обговорено. Зразу ж після нарад воєнний коментатор ближче вияснив можливості наступу союзників на Японію. Найвигідніша база для нього — це територія СССР, цебто північно-східна частина Сибіру, Камчатки, Сахаліну, Владивостока. І з тих теренів можна атакувати Японію в саме серце, бо всі інші військові союзні бази за далеко, щоб можна було з них безпосередньо напасти на японський материк і промислові бази. Одночасно той самий коментатор назвав японсько совітський союз оманою, бо він не має глибших основ. Що до совітських стратегічних баз, може бути дві можливості або СССР нападе на Японію, або винайме свої далекосхідні опірні пункти Америці. Отже, як виглядатиме наступ союзників на Японію, це покищо таємниця стратегів і політиків. Одначе не має сумніву, що союзники мусять цей наступ приспішити ще й з огляду на погане стратевічне положення Китаю. Взявши на увагу моральну силу японської армії і величезні заняті нею простори, можна твердити, що розправа союзників з Японією не буде легка. Розглянувши можливості Японії в сучасному укладі воюючих імперіалізмів, стане ясно, що японське питання поважно ускладнює загальне міжнародне положення, а у відношенні до Европи матиме вирішальне значення на прикінці цієї другої імперіалістичної світової війни.

Коротні відомості з піротехніки

Немає сумніву, що в сучасній війні значне місце займає вибухова техніка. Там, де потрібні особливо великі людські зусилля для того, щоб побороти цілу низку перешкод, або затримати просування ворога — стає на службу вибухова речовина, що з великою силою і за короткий час спричинює велику руїну.

Зважаючи на це, кожному військовикові-стрільцеві, а особливо командирові, необхідно знати основи цієї техніки, щоб у випадку вміти забезпечити успіх дорученої справи, коли треба за допомогою вибухових речовин. Для цього власне тут коротко подаємо основні відомості з науки піротехніки.

Вибухові речовини:

Вибуховими речовинами (ВР) називаються такі хемічні сполуки, або механічні суміші, які при певних умовах мають властивості перетворюватися в гази. Гази, що утворюються в наслідок швидкого горіння (ВР), вибух експлозія є власне тою силою, що руйнує навколо себе тверду оболонку, Після згоряння ВР крім газів нічого не залишається, отже наявність їх мусить бути дуже велик. Наприклад: при вибуху один клг. толу (тротиль) виділює 690 літрів газу, які розходяться зо швидкістю 6.800 м. у секунду, при температурі від 2.000 до 3.000 градусів. Це ті умови, при яких вибухає ВР.

По характеру дій, ВР діляться на такі групи:

1. розривальні (бризантні): тол, піроксиліна, мелініт, амоніт, динаміт
2. відкидальні (метальні): порох усіх родів.
3. гримучі: гримуча ртуть.

У свою чергу розривальні ВР (бризантні діляться також на три групи:

1. Речовини, що підчас вибуху б'ють головним чином у боки: тол піроксиліна, мелініт.
2. Речовини, що б'ють лише в гору: всі роди амонітів, амонал.
3. Речовини, що б'ють у всі боки: динаміт.

Характеристика ВР.

Тол. (Тротиль). Складається з толу (продукт від сухої перегонки кам'яного вугілля з нафтою [ропою] при хемічній сполуці з азотною кислотою, [нітратна кислота] та частково сульфатною кислотою).

Він виготовляється у формі прямокутників (пресований тол) світло-жовтого кольору, розміри шашок 10 x 5 x 5 — 400 грам ваги, 10 x 5 x 2,5 — 200 грам ваги. Свердлова (бурова) шашка — стовпчик висотою 7 см. діяметер 3 см., вагою 75 грам. Порошковий тол жовтого кольору. Плавлений безформний тол жовтого або бурого кольору.

Вибухає від детонаційного вогню з капсуля детонатора № 8.

На механічні дії (удари, тертя) не реагує, Від сірника не вибухає, а горить чорним димом. Від крісової кулі не вибухає, у воді не тратить своїх прикмет.

Піроксиліна: Спресована під великим тисненням подібна до сірого картону, сірого кольору помітна, як матеріал сіра бавовна. Вибухає від капсуля детонатора, крісової кулі, або тертя при температурі 180 градусів. При вищій температурі, від тертя та ударів запалюється. Тому її змочують до 15 градусів вологості. Змочена піроксиліна від капсуля не вибухає. До заряду змоченої піроксиліни додавати сухої піроксиліни.

Амоніт. Механічна суміш. У більшості вживають амоніт „К" амоніт № 2, амонал. Складники: 1) амоніякова селітра в суміші з мукою сосьової кори, 2) з мукою кам'яного вугілля, 3) в суміші з деревною тирсою. Вибухає від капсуля — детонатора № 8. На механічні дії не реагує. У воді не вибухає.

Мелініт (пікринова кислота) Ясно-жовтого кольору в квадратах. При дотиках із металями виділює пікрати і тоді небезпечний в обходженні з ним. Бойові прикмети толу.

Динаміт: Легко-детонуюча ВР, що виготовляється з фабричних відпадків, має форму грудки землі сірого, або чорного кольору. Вибухає від механічних дотиків та звичайного вогню. Організований вибух провадиться через бікфордів шнур капсуля-детонатора. Вживається на земляних роботах, у шахтах та каменьоломах.

Порох: Буває різних кольорів: чорний, сірий, жовтий, червоний. Найстарший із усіх вибухових матеріалів: як метальна ВР служить для викидання кулі з набою чи артилерійського стрільна.

Гремуча ртуть; Найуразливіша вибухова речовина, служить для швидкого запалювання всіх інших ВР.

Система запалювання:

Капсуль детонатор №8, що одну третю частину своєї трубки наповнений гремучою ртуттю, сполучений з бікфордовим шнуром, творить запальну трубку. Вільний кінець бікфордового шнуру зрізаний наскіс запалюється звичайним сірником, тоді, коли вже запальна трубка вложена в наряд ВР. Це вогневий спосіб запалювання. Електричний детонатор складається з метальної трубки, одна третя частина якої наповнена гр. рт. До нього прилучений властивий електричний запальник, з цього боку стримлять два мідяні ізольовані дроти довжиною до метра. Джерелом енергії є підривна машина (динамо-машина). Це електричний спосіб запалювання.

Виготовлення ладунків (заряди).

Ладунки (заряди) складаються з одного, або кількох вибухових набоїв.

Ладунки бувають: скупчені, видовжені, фігурні.

Запальна трубка (запальник) вкладається в дірку лише одного набою.

Решта набоїв у скупченому, видовженому чи фігурному заряді вибухають від першого набою по детонації.

Спосіб нищення.

Щоб розірвати дерево, чи мостову підпору, треба знайти діяметр (промір) цього дерева чи підпори.

Діяметр (промір) деревляного стовпа, піднесеного до квадрату (тобто помножений сам на себе), означає кількість потрібної ВР для підриву цього стовпа.

Під ВР тут розуміємо тол, піроксиліну, мелініт, що мають однакову силу. Амоніту, амоналу, береться вдвічі більше.

Для твердої груди дерев ВР береться. ще більше, на половину даного ладунку.

Для металевих речей при таких же обчисленнях брати вибухової речовини в десять разів більше.

Коли деревляну підпору підриваємо з середини (свердловим способом) то вибухового матеріалу беремо в 10 разів менше.

При підриванні кам'яних, цегляних, та бетонових споруд треба брати на увагу вагу стіни чи даного масиву. Відношення концентрації ВР до ваги об'єкту: 1 кг. толу пірокселіни на одну тону масиву. Звичайно враховуємо щільність стіни.

Міни.

Певна кількість вибухового матеріалу, пристособлена до висадження предмету, називається міною.

Секрет міни полягає в тому, що під зовнішнім впливом зривається з забезпечника бойова пружина (спіраля), ударник якої б'є на капсуль, що посилає детонаційний вогонь на ВР.

Отже тут детонаційний вогонь з капсуля, в якому, є гремуча ртуть, викликаємо механічним ударом на капсуль.

За цим принципом побудовані всі міни; протитанкові, будинкові, годинникові замикачі (пекельні машини).

Національні Герої

Українська нація вступила у вирішальний бій за волю. Численними поляглими значиться її шлях. Могили героїв виростають на всій Україні, вони повстають скрізь, де українська збройна сила — Українська Повстанча Армія підіймає караючий меч на злочинного наїзника.

Дорого платять кров'ю кати за знущання над народом, але в своїх передсмертних судорогах виривають не одного борця з лав народної армії. Між ними падають найвидатніші, наймужніші, що перші загородили своїми грудьми шлях наїзникові та повели тисячі за собою.

Творець перших бойових відділів

Муж залізної волі, невичерпальної енергії та невтомної праці — **Іван Климів — Легенда** поляг від руки німецького ката. Він — большевика-провідник підпілля під большевиками та організатор — командант української партизанки 1939-41 рр. зміряв усю Україну здовж і поперек та потворив огнища революції, що сьогодні розгоряючись, сповіщають народові недалекий час визволення. Підчас німецького наїзду, Він, як співтворець Акту 30 червня, а опісля як організатор непримиренної боротьби проти імперіалістів, заманіфестував перед світом волю української нації — самій володіти українською землею. Поляг Легенда смертю героя, закатований гестапом, не промовивши до катів ні слова.

СЕРГІЙ КАЧИНСЬКИЙ (ОСТАП)

Командир перших відділів УПА

Сергій Качинський — Остап, командир перших відділів УПА згинув в бою за фабрику в с. Оржеві на Рівенщині. Це новітній наш Богун — тип безстрашного лицаря, оповитого легендами серед народу. Хто на Волині не знає про Остапа? Рідко хто знає, звідки він родом, але кожен уявляє собі Його кремезну мужню постать, Його задумливі, ясні очі, Його слова, що друзів електризували, а в кожній хаті, де Він з'являвся вливали людям віру й певність нашої перемоги. Хто раз побачив Остапа той завжди шукав Його товариства. Загартований безчисленними боями з НКВД, Остап сміло дивився смерті в очі. Щастя виносило Його з боїв завжди переможцем, як і народного легендарного Богуна. „За що Остап візьметься, те мусить вдатися — говорили завжди друзі. Згинув Остап розброюючи сам 4-ох німців. Згинув якраз тоді, коли розгорталася повстанська боротьба. згинув як командир бою, як зразковий вояк, як герой революції. Наш дорогий незабутній **Остап**...

Коробка — командир першої сотні УПА, вояк — революціонер з крові й кості. Виріс у діях УПА. Швидко вибився завдяки своїм здібностям і став командиром сотні. Відважний, енергійний. Він був душею сотні. Якщо шукати зразкового провідника — вояка, то ним був Коробка. Коробку знали й любили селяни на Поліссі, Коробку знали й боялися його большевицькі банди, Коробки не можуть забути друзі — бійці першої сотні. Він завжди був перший у бою. У трудних моментах вливав віру й завзяття іншим друзям. Під Його командуванням сотня нераз розбивала кількакрат сильнішого ворога. Згинув Коробка в битві коло Висоцька.

із минулих ВОСЕН

Конотопська перемога

Одна з найвеличавіших перемог української зброї: один із перших і найтяжчих ударів, що їх вона завдала північній імперіалістичній гидрі. Це не тільки вияв послуху непомильному національному інстинк тові, але й доказ політичної зрілості — глибоких державницьких тенденцій України того часу. Це також пророчисте визначення одного з головних напрямків дій української зброї на майбутнє і то на довгі роки. Цей напрямок — імперіалістична московська північ.

Весна 1658 р. Україна в кровожадних кігтях північного „союзника". Дикою сараною летять голодні орди туди, де „есть что шамать есть что пить". Імперіаліст скидає облудну запону з очей і показує своє незмінне у віках обличчя. Обличчя злочинця, грабіжника, вбивця. По містах скрізь його залоги. Збройними ватагами виправляється він на села, обдирає до нитки людей, а непокірних вбиває. У Києві, що недавно ще радісними дзвонами вітав Хмельницького, і в його особі воскреслу традицію української державності, московський загарбник будує тюрми для „неблагонадьожних".

Гетьман Виговський розуміє положення України і шукає з нього виходу. Радять вести переговори — вимагати від імперіаліста пояснення причин такого ставлення до України, „прохати" припинити його. Але гетьман тільки поблажливо посміхається. Вимагати пояснення? Так він вимагатиме його Але не словом а зброєю. Її мова більше бере за серце. Гетьман видав універсал до народу і маніфест до інших держав про причини війни з імперіалістичною Москвою. Але виникає ще потреба забезпечити на час війни західні кордони. Польща, хоч і не вилизалась ще з ран від ударів Хмельницького, вже споглядає ласим оком на українські землі, ждучи відповідної хвилини щоб, устромити ножа в спину Виговському. Щоб усунути загрозу другого фронту, гетьман рішається в березні 1658 року на угоду з Польщею в Гадячі. Як добрий політик, використовує вороже ставлення до ворога татарів і отримує від них значну допомогу. Довідавшись, що козацьким частинам, висланим на Київ під проводом Данила Виговського, не вдалося вигнати зі столиці імперіалістичних московських військ рушає з головними силами на Лівобережжя. Ворог стривожений чутками, що йде Виговський, одягає знову на себе машкару братерства, пробує розпочати переговори, йде, мовляв, на якнайбільші уступки, обіцяє забрати з України свої залоги, визнати Виговського гетьманом, повернути українському народові всі його права та вольності. Але гетьман добре знає, що імперіалістичній потворі вірити не можна навіть коли вона в сльозах і на колінах, бо витягаючи руку до братньої згоди, вона другою приготовляє Україні удар. Це підтверджує гетьманові кінець кінців, той факт, що князь Трубецький почав облогу Конотопу. Козацька залога під проводом полк. Гуляницького хоробро боронится аж 70 днів. Їй на поміч приходить Виговський. Раптовим хоч і не дуже сильним ударом українське військо примушує ворога відступити за місто. Само ж на превелике здивування ворожих військ замість того, щоб пустятись за ними погонею, виступає з Конотопу і рушає назад тим самим шляхом, що й наступало. Трубецький, утішений таким крутим і для нього „щасливим поворотом справи, кидає всі свої сили в погоню за Виговським певний у тому, що причини його відступу — слабі сили, а може й страх. Як непоганий стратег, Виговський передбачив тільки й ждав на це. Недалеко Конотопу, над річкою Соснівкою, 8 липня 1659 року він раптово припиняє відступ, обертається і залізними кліщами стискає приготованих до „легкого" бою й гордо упевнених у перемозі ворогів Відступ переполошеного українського війська, що так несподівано перемінив ся в спокійний, але твердий наступ, приголомшує їх цілком. Кілька тисяч ля-

гає, щоб більше не встати, кілька тисяч попадає в полон, між ними два воєводи, князі Пожарський і Львов; українці здобувають артилерію і боєві прапори.

Московський історик Соловйов пише про цю битву таке: „Цвіт московської кінноти... загинув в один день. Ніколи опісля московський цар не міг вивести в поле такого сильного війська. У жалібній одежі вийшов Олексій Михайлович (цар) до народу! Тривога впала на Москву... Удар був тим тяжчий, що несподіваний... У серпні з наказу царя люди всіх видів поспішали на земляні роботи для укріплення Москви, ходили чутки, що цар виїжджає на Волгу за Ярославль".

Битва під Конотопом, — один із найсильніших моментів історії української зброї, була і назавжди залишиться доказом нашої непримиримості з московським імперіалізмом. Вона свідчитиме також, що українська зброя вміє не тільки боротись із ворогом, але й перемагати його в боротьбі.

Татари союзники Виговського, після битви під Конотопом говорили з насмішкою московським послам: „Ваш цар хоче запанувати над запорозькими козаками, польський король також хотів панувати над ними, але й своє королівство потім втратив. Те саме буде з московським царством: його знищать козаки".

Нові Конотопи, а вони не за горами, докажуть остаточно правдивість цих слів.

Вже УПА мітла залізна
Над катами свище грізно,
Це вона на смітники
Їхні вимете кістки.

Землю вам сирую гризти,
Ви звірі, імперіалісти,
А не кров дитячу пить
І людей в огні палить!

Геть московськая голото,
І ляшво, і ти німото,
З української землі!
Йдуть в УПА старі й малі!

Досить вже в неволі гнити
І наїзникам служити!
Воля там де боротьба.
Гей, до зброї, гей, в УПА!

Із друкарні Української Повстанчої Армії.